

Østerlandske eventyr

oversat og bearbejdet af
Arthur Christensen

imprimatur

Østerlandske eventyr
oversat og bearbejdet af
Arthur Christensen
imprimatur

© 2022 – Arthur Christensen
Forlag: BoD – Books on Demand, Hellerup, Danmark

ISBN 9788743047681

Østerlandske Æventyr
oversatte og bearbejdede af
Arthur Christensen
udkom første gang 1900
Nærværende udgave redigeret af
Peter Eliot Juhl

imprimatur

Insdhold

[Det brudte løfte](#)

[Avicennas historie](#)

[Prinsen af Futtun og hans rejsefæller](#)

[Historien om kong Ruzvanschad og prinsesse](#)

[Schehristani](#)

[Hestetyveriet](#)

[Kongen i papegøjehammen](#)

[Historien om Abu Saber, hvem tålmodigheden førte til trone](#)

[Historien om den stjalne pung](#)

[Den røvede kongedatter](#)

[Kai Kavus' kamp med ånderne i Masenderan](#)

[Borgen Sipends indtagelse](#)

[Historien om kong Bedreddin og Abul-Fuaris, den store rejsende](#)

[Abul-Fuaris' rejseeventyr](#)

[Abul Kasems tøfler](#)

Det brudte løfte

HAMID var en af de rigeste købmænd i Basra; men ikke tilfreds med de rigdomme, han allerede besad, besluttede han at forøge dem ved en handelsrejse til Hindustan. Under den lange sejlads sluttede han venskab med en ung mand, hvem skæbnens omskiftelser havde bragt i fattigdom.

Nu opstod der undervejs en heftig storm, der nær havde bragt skibet til at gå under med alle de ombordværende, og i denne nød vendte Hamid sig til Gud og lovede i sit stille sind, at hvis han lykkelig overstod faren, ville han give tiendedelen af sit gods til den fattige, unge mand.

Stormen drev over, og købmanden og alle de andre passagerer slap i land i Hindustan uden at have mistet en stump af deres ejendele. Men da Hamid gjorde sit regnskab op, syntes han, at tiendedelen var altfor meget at give bort; han mente, at et løfte, som en overhængende fare havde aftvunget én, ikke behøvede at holdes, thi hvis man gjorde et sådant løfte hver gang, man kom i nød, og også opfyldte det, så ville man snart selv blive en stodder. Han slog sig altså til ro med, at ingen havde hørt ham aflægge løftet, og gav ikke den unge mand en eneste skilling.

En del af de rejsende, deriblandt Hamid og den fattige, unge mand, drog videre til Kashmir. Her fæstede Hamid bo i en smuk og rig egn, gjorde gode forretninger og tænkte ikke mere på den unge mand. Det hændte undertiden, når han gik over bazaren, at denne tiltalte ham og klagede sin nød for ham, men Hamids hjerte lod sig ikke røre, og han vendte sig bort uden at svare.

Men en dag, da han sad i sin bod, omgivet af guldsager og prægtige ting og lykkelig over at eje alt dette, kom der en gammel dervish og satte sig på hans tærskel. I den ene hånd holdt han en rosenkrans, i den anden en vandringsstav, under armen havde han en bog, og han mumlede noget mellem tænderne. Hamid tænkte, at det sikkert var en Guds mand, hvis komme bragte lykke, og had ham træde indenfor. Dervishen sagde:

„Jeg vil betro dig en meget vigtig hemmelighed.“

Hamid lukkede omhyggeligt døren og bad sin gæst sige frem, hvad han havde at meddele.

„Kære ven,“ sagde dervishen, „lad mig først fortælle, at jeg står i forbindelse med ånder og ved deres hjælp længe i forvejen erfarer, hvad der skal ske. På denne måde har jeg erfaret, at politimesteren her i byen er bleve begærlig efter at få fat i dine rigdomme; dit liv er derfor ikke sikkert, og du gør vel i at forlade byen snarest mulig.“

Hamid blev meget forskrækket herover, men da han indså at der under sådanne omstændigheder ikke var andet for ham at gøre end at drage bort, spurgte han dervishen, i hvilken retning han mente, det var bedst for ham at rejse. Dervishen undersøgte stjernerne, — thi det var imidlertid blevet mørkt, — og fandt ud, at det var skæbnens bestemmelse, at Hamid skulle drage til byen Balgar.

Nu var Hamid ganske vist meget ubehageligt til mode over alt dette, men det forhindrede dog ikke, at hans mave begyndte at knurre, da han ingen aftensmad havde fået. Han begyndte derfor at hente nogle fødevarer frem, men dervishen bad ham om ingen ulejlighed at gøre sig; dermed trak han op af sin lomme flere slangeskind, der var tilsyede i den ene ende, så at de lignede lange punge, og idet han stak hånden ned i et af dem, hentede han forskellige lækre retter frem og stillede dem på bordet. Han begyndte selv at spise og bad Hamid tage for sig af retterne, og det lod Hamid sig ikke sige to gange. Da de så begge var mætte, puttede dervishen resterne ned i skindet igen, og det så dog lige så tomt ud som før.

Nu ville Hamid naturligvis gerne vide, hvorledes det gik til, men dervishen sagde:

„Det er en hemmelighed, som almindelige mennesker ikke kan fatte. Kun så meget er vist, at disse skind har vidunderlige egenskaber. Man kan trække op af dem alt, hvad man vil, og man kan putte ned i dem lige så meget, det skal være, så ser de dog altid lige tomme ud.“

Han trak op af et af skindene en krans af perler, hvoraf hver enkelt var et kongerige værd, og af et andet fremtog han de nydeligste dragter, som man kunne se for sine øjne. Og da Hamid havde set sig mæt derpå, lagde dervishen det igen ned i pungene, og væk var det med det samme. Hamid bad ham om at overlade ham en af dem, og dervishen gjorde ingen vanskeligheder, men gav ham straks en og rejste sig for at tage afsked. Under mange taksigelser fulgte Hamid ham til døren, men her vendte dervishen sig om imod ham og sagde:

„Hvad er der blevet af den unge mand, hvem du lovede at give tiendedelen af alt dit gods?“

„Jeg har ikke set ham i længere tid,“ svarede Hamid.